

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 415/08-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Mesta Ž., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. J. N., L., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 165/2008 a jeho uznesením z 25. augusta 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mesta Ž. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2008 doručená sťažnosť Mesta Ž., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. N., L., ktorou namietalo porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 165/2008 a jeho uznesením č. k. 6 Er 165/2008-115 z 25. augusta 2008 (ďalej len „uznesenie z 25. augusta 2008“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

*„Na základe poverenia vydaného Okresným súdom v Leviciach pod č. 5402*049113 zo dňa 19. 03. 2008 súdny exekútor JUDr. M. Š. so sídlom N., v konaní vedenom na jeho exekútorskom úrade pod sp. zn. Ex 658/2008 dňa 28. 3. 2008 vydal upovedomenie o začatí exekúcie vo veci oprávneného Z. s. r. o. so sídlom B., IČO:... (v ďalšom ako oprávnený) proti povinnému Mestu Ž. (v ďalšom ako povinný) na vymoženie pohľadávky vo výške 644.586,00 Sk a poplatku z omeškania vo výške 2.757.987,00 Sk. Exekučným titulom boli platobné výmery vydané správcom konkurznej podstaty P. v konkurze pod č... zo dňa 24. 5. 2005 a pod č... zo dňa 24. 5. 2005.*

Povinný (sťažovateľ, pozn.) proti upovedomeniu o začatí exekúcie v zákonnej lehote podal podľa ustanovenia § 50 ods. 1 Exekučného poriadku námietky...

Okresný súd v Leviciach uznesením pod č. k. 6 Er 165/2008-103 zo dňa 23. 6. 2008 rozhodnutím vyššej súdnej úradníčky námietky povinného zamietol. Proti uvedenému uzneseniu povinný v zákonnej lehote podal odvolanie, Okresný súd v Leviciach uznesením pod č. k. 6 Er 165/2008-115 zo dňa 25. 8. 2008 povinným podané námietky konajúcim sudcom zamietol. Uznesenie súdu povinnému bolo doručené dňa 02. 09. 2008 a týmto dňom nadobudlo aj právoplatnosť. Súdny exekútor na základe právoplatného zamietnutia námietok pokračoval v exekučnom konaní a pohľadávku vrátane trov exekúcie vymohol dňa 16. 09. 2008 odpísaním z účtu povinného.

... sťažovateľ v procesnom postavení povinného v exekučnom konaní uplatnil svoje procesné právo podaním námietok proti exekútorom vydanému upovedomeniu o začatí exekúcie. Namietal štyri skutkové a právne okolnosti... Uznesenie Okresného súdu v Leviciach pod č. k. 6 Er 165/2008-115 zo dňa 25. 08. 2008 nedáva odpoveď na všetky otázky, na ktoré povinný v námietkach poukazoval... Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby sa súd jasným, právne konkrétnym a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými

skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Podľa môjho názoru predmetné rozhodnutie okresného súdu uvedené atribúty... nespĺňa...“

Sťažovateľ svoje námietky voči upovedomeniu o začatí exekúcie odôvodnil štyrmi dôvodmi.

Prvým dôvodom námietok bola „*neexistencia exekučného titulu*“, ktorú sťažovateľ videl v jeho nedoručení s tým, že preukázanie jeho doručenia ustálené aj okresným súdom vo svojej sťažnosti nenamietal.

Druhým dôvodom námietok bol „*zánik uplatnenej pohľadávky pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie*“. Sťažovateľ zhrnul v sťažnosti dôvody svojich námietok voči exekúcii takto: „*Podľa účtovnej evidencie pôvodnej Nemocnice s poliklinikou v Ž., príspevkovej organizácie (právneho predchodcu sťažovateľa, pozn.) základná istina vykazovaná ako nedoplatok na poistnom vo výške 644.586,00 Sk bola ešte pred delimitáciou vyrovnaná rôznymi zápočtami. Zrejme účtovná evidencia P., bola nepresná resp. nebola zosúladená so skutočným stavom účtovníctva N. v Ž. a uvedený nedoplatok formálne vykazovala, hoci v skutočnosti takýto nedoplatok neexistoval. Keď v roku 2005 správca konkurznej podstaty rozhodoval platobným výmerom o uvedených nedoplatkoch, tieto v skutočnosti už neexistovali...“*

Zároveň však uviedol, že „*po vydaní platobných výmerov zo strany správcu konkurznej podstaty bol odsúhlasený konečný stav a výška pohľadávky bývalej N. voči úpadcovi... a podľa účtovníctva N. záväzky podľa platobných výmerov... boli účtovne vyrovnané*“. V tejto súvislosti poukázal na oznámenie správcu konkurznej podstaty poisťovne (právneho predchodcu oprávneného) z 21. novembra 2005 (teda po vydaní exekučných titulov) o čiastočnom popretí pohľadávky prihlásenej právnym predchodcom sťažovateľa do konkurzného konania a na účtovnú evidenciu svojho právneho predchodcu.

Podľa sťažovateľa sa okresný súd s touto jeho námietkou „*zaoberal iba okrajovo*“ a „*dôsledne nevysporiadal*“, nesúhlasil s jeho závermi, že „*nepredložil žiadny listinný dôkaz, že k vyporiadaniu záväzkov medzi N. v Ž. a P., O. v konkurze zápočtami došlo*“. Podľa sťažovateľa takýmto dôkazom bolo oznámenie správcu konkurznej podstaty o čiastočnom popretí vzájomnej pohľadávky prihlásenej jeho právnym predchodcom do konkurzu, ako aj doklady o účtovných operáciách vykonaných v účtovníctve právneho predchodcu sťažovateľa. Taktiež vytykal okresnému súdu nepripojenie konkurzného spisu, čo navrhoval, z ktorého musí byť zrejmá skutočnosť „*aký bol vykazovaný účtovný stav u pôvodného veriteľa a z akého dôvodu bola neuznaná v konkurze prihlásená pohľadávka vo výške zapretia správcom konkurznej podstaty*“.

Ako tretí dôvod sťažovateľ vo svojich námietkach uviedol „*chýbajúcu aktívnu legitimitáciu oprávneného v exekučnom konaní*“.

Podľa sťažovateľa oprávnený nepreukázal nadobudnutie pohľadávok z exekučných titulov zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou v roku 2005 medzi ním a správcom konkurznej podstaty P. v konkurze tvoriacou prílohu návrhu na vykonanie exekúcie, a to z dôvodu, že k tejto zmluve nebola priložená jej príloha, oprávnený nepreukázal zaplatenie dojednanej odplaty za postúpenie, čo bolo podľa textu zmluvy podmienkou nadobudnutia jej účinnosti, k zmluve pripojený zoznam dlžníkov, pohľadávky, voči ktorým mali byť predmetom postúpenia, nie je nikým overený ani podpísaný, v pripojenom zozname dlžníkov je uvedená aj N. v Ž. [(právny predchodca sťažovateľa), ďalej len „*nemocnica*“], pričom „*výška záväzku pri tomto subjekte je iná (587.969,00 Sk), než aká je uvedená v platobných výmeroch a uplatňovaná v exekučnom konaní*“, ako aj z dôvodu, že postúpenie pohľadávok bolo sťažovateľovi prvýkrát oznámené oprávneným len dva dni pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

Podľa sťažovateľa sa okresný súd tretím dôvodom námietok „*vôbec nezaoberal, hoci všetky uvedené skutočnosti spochybňujú právne nástupníctvo oprávneného a mali byť súdom preskúmané už pri vydaní poverenia na vykonanie exekúcie a mali byť jednoznačne právnym dôvodom na zamietnutie návrhu na vydanie poverenia z dôvodu nepreukázania*

právneho nástupníctva podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku... O týchto námietkach okresný súd prakticky nerozhodoval.“.

Štvrtým dôvodom námietok sťažovateľa bol poukaz na jeho „*chýbajúcu pasívnu legitimitáciu... v exekučnom konaní*“. Sťažovateľ k tejto časti námietok uvádzal a aj v sťažnosti rozvíja argumentáciu, prečo nie je právnym nástupcom nemocnice vo vzťahu k záväzkom vyplývajúcim z exekučných titulov z 24. mája 2005.

Z obsahu tejto argumentácie je možné ustáliť, že podľa sťažovateľa záväzky, o ktorých bolo rozhodnuté v exekučných tituloch, vznikli v období do 31. decembra 2002. Podľa sťažovateľa napriek tomu tieto záväzky neprešli na neho ako nového zriaďovateľa nemocnice počnúc od 1. januára 2003 [z jej pôvodného zriaďovateľa Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), pozn.]. O tom, že tieto záväzky neprešli na sťažovateľa podľa neho svedčí obsah delimitačných protokolov a ich dodatkov uzavretých medzi ministerstvom a novým zriaďovateľom. Taktiež podľa sťažovateľa vzhľadom na právny dôvod vzniku týchto záväzkov a ich vznik pred 31. decembrom 2002 bol prechod týchto záväzkov na sťažovateľa ako nového zriaďovateľa nemocnice s poukazom na vzťahujúce sa zákonné ustanovenia vylúčený zo zákona.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že „*po zrušení príspevkovej organizácie N. v Ž. k 31. 12. 2006 bez právneho nástupcu podľa ustanovenia § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. je právnym nástupcom iba tých záväzkov zaniknutej príspevkovej organizácie, ktoré vznikli od 1. 1. 2003 alebo na Mesto Ž. prešli v rámci delimitácie mimo záväzkov zákonom vylúčených z delimitácie a uvedených v ustanovení § 4b ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí*“.

Sťažovateľ zdôraznil, že napriek tomu, že oprávnený v exekučnom konaní nemohol preukázať a nepreukázal vznik právneho nástupníctva sťažovateľa vo vzťahu k pôvodnému dlžníkovi uvedenému v exekučných tituloch, okresný súd túto jeho námietku neakceptoval, zaujal nesprávny právny názor a s týmto dôvodom námietok sa riadne nevysporiadal.

V doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 23. októbra 2008 sťažovateľ videl porušenie svojich práv aj v tom, že okresný súd sa v rámci konania o námietkach vôbec nezaoberal posúdením zákonného oprávnenia správcu konkurznej podstaty P. v konkurze vydať platobné výmery, ktoré sú exekučnými titulmi v tomto konaní. Uvedené mal okresný súd podľa sťažovateľa posudzovať z úradnej moci už pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ uvádza rozsiahlu argumentáciu s poukazom na vzťahujúce sa zákonné ustanovenia, podľa ktorých správca konkurznej podstaty takúto právomoc nemal, a preto ním vydané exekučné tituly sú nulitné právne akty, z ktorých nemohli vzniknúť žiadne povinnosti nemocnici, voči ktorej ako dlžníkovi smerujú.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo Mesta Ž., IČO:..., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Leviciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 165/2008, porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu v Leviciach pod č. k. 6 Er 165/2008-115 zo dňa 25. augusta 2008 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu v Leviciach na ďalšie konanie.

Mestu Ž. priznáva finančné zadostučinenie v sume 200 000,00 Sk, ktoré mu je Okresný súd v Leviciach povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 165/2008 a jeho uznesením z 25. augusta 2008.

V označenom súdnom konaní okresný súd konal a rozhodol o námietkach sťažovateľa (ako povinného v exekučnom konaní) proti upovedomeniu o začatí exekúcie tak, že námietky sťažovateľa svojim uznesením z 25. augusta 2008 zamietol. Následne došlo k nútenému vymoženiu pohľadávok vymáhaných od sťažovateľa v exekučnom konaní odpísaním pohľadávok z účtu sťažovateľa 16. septembra 2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnymi závermi okresného súdu, ktorý sa podľa neho v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal dostatočne a správne s jednotlivými dôvodmi jeho námietok voči upovedomeniu o začatí exekúcie, neskúmal okolnosti, ktoré mal skúmať, aj keď neboli dôvodmi námietok, čím dospel k nesprávnemu rozhodnutiu o zamietnutí námietok sťažovateľa.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Sťažovateľ považoval za nesprávne a nedostatočne odôvodnené najmä právne závery okresného súdu o tom, že sťažovateľom nebol preukázaný zánik pohľadávky vymáhanej v exekúcii pred začatím exekučného konania, oprávnený v exekučnom konaní je právnym nástupcom pôvodného veriteľa uvedeného v exekučných tituloch (teda aktívne vecne legitimovaným subjektom v exekučnom konaní) a že sťažovateľ je právnym nástupcom pôvodného dlžníka uvedeného v exekučnom titule vo vzťahu k pohľadávke vyplývajúcej z exekučného titulu (teda pasívne vecne legitimovaným subjektom v exekučnom konaní).

Sťažovateľ namietal aj to, že okresný súd sa z úradnej moci nezaoberal posúdením oprávnenia správcu konkurznej podstaty P. v konkurze vydať platobné výmery tvoriace exekučné tituly v namietanom exekučnom konaní, aj keď to nebolo predmetom námietok sťažovateľa. Podľa sťažovateľa správca takéto oprávnenie nemal, a tým sú exekučné tituly nulitné právne akty.

Ústavný súd po preskúmaní uznesenia okresného súdu konštatuje, že okresný súd sa riadne vysporiadal s dôvodmi námietok sťažovateľa (námietskou zániku pohľadávok vyplývajúcich z exekučných titulov pred začatím exekúcie a námietskou absencie pasívnej legitimácie sťažovateľa v exekučnom konaní z dôvodu, že sa nepovažoval za právneho nástupcu nemocnice, t. j. subjektu proti ktorému exekučné tituly smerujú), keď uviedol:

«Podľa § 50 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie námietky proti exekúcii do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený a povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule.

Zo spisu sp. zn. 6 Er/l65/2008 sa zistilo, že exekučnými titulmi sú platobné výmery č. 113/2005 (dlžné poistné vo výške 644.586,- Sk) zo dňa 24. 5. 2005 č. 114/2005 (poplatok z omeškania vo výške 2.757.987,- Sk) zo dňa 24. 5. 2005, ktoré nadobudli právoplatnosť...

Z predloženej doručenky oprávneným mal súd preukázané, že platobné výmery č. 113/2005 a 114/2005 boli... riadne doručené N. Ž. Voči uvedeným platobným výmerom

N. Ž. nepodala odvolanie a ani nenamietala, že boli vydané nezákonne. Prípisom zo dňa 17. 6. 2005 oznámila P. v konkurze so sídlom v B., že uvedené platobné výmery obdržala pohľadávky eviduje v účtovníctve, nemá k nim výhrady a v prípade riešenia pohľadávok uplatní odpočet pohľadávok, ktoré si N. Ž. uplatnil v konkurznom konaní voči P. v konkurze. N. Ž. predmetným oznámením „uznala“ záväzky vyplývajúce z platobných výmerov č. 113/2005 a č. 114/2005 a tieto sa stali právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami a tým aj exekučnými titulmi.

Súd mal preukázané, že N. Ž. bola pôvodne zriadená zriaďovateľom Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky ako príspevková organizácia, ktorá v zmysle ust. § 21 ods. 2, 3 zák. č. 303/1995 Z. z. bola samostatnou právnickou osobou. Mala vlastnú právnu subjektivitu a bola oprávnená vo vlastnom mene nadobúdať práva a povinnosti od dňa svojho zriadenia. Dňom 1. 1. 2003 došlo, len k prechodu zriaďovateľskej funkcie z Ministerstva zdravotníctva SR na Mesto Ž. pričom N. Ž. ako príspevková organizácia neprestala existovať. Nezmenila právnu formu príspevkovej organizácie a ostala nositeľom všetkých práv a povinností t. j. aj záväzkov vyplývajúcich z platobných výmerov č. 113/2005 a č. 114/2005 zo dňa 24. 5. 2005, ktoré sa stali záväzkami povinného kú dňu 31. 12. 2006, keď na základe uznes. č. 192/2006 z 26. riadneho zasadnutia Mestského zastupiteľstva v Ž. zo dňa 30. 11. 2006, povinný zrušil N. bez právneho nástupcu a sám vstúpil do jeho práv a záväzkov.

K námietkam povinného, že na postupcu, t. j. oprávneného nemohli prejsť pohľadávky, ktoré v čase postúpenia už neexistovali, lebo nedoplatok na poistnom vo výške 644.586,- Sk bol ešte pred delimitáciou vyrovnaný rôznymi zápočtami, súd zaujal stanovisko, že predmetný záväzok nebol uhradený resp. povinný k námietkam nepredložil listinný dôkaz o tom, že k vyporiadaniu medzi N. Ž. a P. v konkurze zápočtami skutočne došlo a nepredložil listinu o jednostrannom započítaní pohľadávok, ani dohodou o započítaní pohľadávok, ktoré sú predmetom exekúcie.

Súd z týchto dôvodov dospel k záveru, že skutočnosti uvádzané povinným v námietkach proti exekúcii nie sú okolnosťami, ktoré by mali za následok zánik vymáhaného nároku, bránili jeho vymáhateľnosti alebo pre ktoré by bola exekúcia neprípustná tak, ako to vyplýva z §-u 50 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. Predmetom námietok môžu byť skutočnosti procesného i hmotného práva, ktorá nastali až po vzniku exekučného

titulu. Povinný vo svojich námietkach uvádza len dôvody a okolnosti, ktoré nastali ešte pred vznikom exekučných titulov. Návrh na vykonanie exekúcie v predmetnej veci bol podaný dôvodne. Povinný nepreukázal, že ku dňu podania návrhu zaplatil vymáhanú pohľadávku oprávnenému. Exekúcia sa vykonáva na základe právoplatných a vykonateľných exekučných titulov. Súd preto námietky povinného proti exekúcii (upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 28. 3. 2008 č. k. EX 628/1008-4 zamietol.»

Ústavný súd dodáva, že ani argumentácia sťažovateľa uvedená v jeho sťažnosti nie je spôsobilá spochybnit' správnosť záverov okresného súdu pri rozhodovaní o už uvedených dvoch dôvodoch námietok sťažovateľa proti upovedomeniu o začatí exekúcie. Nemôže obstať argumentácia sťažovateľa o tzv. „účtovnom vyrovnaní záväzkov po vydaní platobných výmerov“ na tom základe, že pohľadávka právneho predchodcu sťažovateľa prihlásená v konkurznom konaní bola čiastočne popretá a dôvodom tohto popretia, resp. dôvodom, prečo sa právny predchodca sťažovateľa nedomáhal pravosti popretej pohľadávky, bolo práve zohľadnenie jeho záväzkov vyplývajúcich z exekučných titulov, resp. ich vyrovnanie takýmto spôsobom. Zákonným dôsledkom čiastočného popretia pohľadávky veriteľa prihlásenej v konkurze a nedomáhania sa jej pravosti nie je zánik vzájomnej pohľadávky úpadcu, resp. správcu konkurznej podstaty voči veriteľovi. Uvedené nie je možné kvalifikovať ani ako zánik vzájomných pohľadávok započítaním.

Taktiež nemôže obstať argumentácia sťažovateľa týkajúca sa absencie jeho právneho nástupníctva vo vzťahu k pohľadávkam vyplývajúcim z exekučných titulov s poukazovaním na to, že tieto pohľadávky vznikli ešte pred zmenou zriaďovateľa nemocnice a ich nositeľom sa zmenou zriaďovateľskej pôsobnosti stalo ministerstvo. Vzhľadom na to, že exekučné tituly boli vydané voči nemocnici v čase po zmene jej zriaďovateľa, tento argument prináležalo posúdiť jedine príslušnému odvolaciemu orgánu na základe opravného prostriedku subjektu, proti ktorému exekučné tituly smerovali, ku podaniu ktorého však nedošlo.

Pokiaľ ide o ďalší dôvod námietok sťažovateľa proti upovedomeniu o začatí exekúcie - námietku nepreukázania právneho nástupníctva oprávneného v exekučnom konaní voči

pôvodnému veriteľovi uvedenému v exekučných tituloch, ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd tejto námietke sťažovateľa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevenoval dostatočnú pozornosť a obmedzil sa len na zhrnutie stanoviska oprávneného k tejto časti námietok sťažovateľa. Uvedený nedostatok rozhodnutia okresného súdu nie je takej intenzity, aby dosiahol ústavnoprávny rozmer. Napriek uvedenému ústavný súd považuje za potrebné poukázať na to, že pochybnostiam sťažovateľa o identite pohľadávky uvedenej v zmluve o postúpení pohľadávok s pohľadávkami z exekučných titulov nenasvedčuje ani to, že ich postúpenie bolo sťažovateľovi oznámené postupcom, teda pôvodným veriteľom pohľadávok.

K námietke sťažovateľa uvedenej v jeho sťažnosti o neexistencii zákonného oprávnenia správcu konkurznej podstaty P. v konkurze vydať platobné výmery tvoriace exekučné tituly smerujúce voči nemocnici ústavný súd uvádza, že absenciu takéhoto oprávnenia prináležalo skúmať jedine na základe opravného prostriedku smerujúceho voči tomuto rozhodnutiu príslušným odvolacím orgánom, a nie okresnému súdu v posudzovanom exekučnom konaní. Ako však vyplýva zo zistení okresného súdu, túto skutočnosť nespochybnil ani samotný sťažovateľ, proti ktorému platobné výmery smerovali, lebo opravný prostriedok proti nim nepodal.

Ústavný súd preto po preskúmaní uznesenia okresného súdu konštatuje, že v ňom nie je možné ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť ústavnosť záverov okresného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom súdov a s ich právnymi závermi, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu v napadnutom rozhodnutí okresného súdu o takéto rozhodnutie nejde.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2008